

Олена Павлівна МАКАРОВА,
кандидат психологічних наук
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, Харків)

НАУКОВО-МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ДОСТОВІРНОГО ВИСНОВКУ ЕКСПЕРТА

Стаття присвячена актуальному питанню формування достовірного висновку експерта. У роботі проаналізовані теоретичні засади та практичні аспекти забезпечення об'єктивності та наукової обґрунтованості експертних досліджень. Розглянуті різноманітні фактори, що впливають на достовірність висновку експерта, такі як: кваліфікація експерта, методи дослідження, якість досліджуваних об'єктів, а також організаційні та правові умови проведення експертизи. У статті наведені фактори, які забезпечують наукову обґрунтованість та достовірність експертного висновку.

Ключові слова: експертиза, висновок експерта, достовірність, науково-методичні засади, об'єктивність, кваліфікація експерта, методи дослідження, судова експертиза, криміналістика

Постановка наукової проблеми У сучасних умовах розвитку правової системи та експертної діяльності виникає необхідність у забезпеченні високого рівня достовірності експертних висновків. Висновки експертів мають ключове значення для судових процесів, адміністративних рішень та інших правових процедур, що робить питання їх науково-методичного обґрунтування та формування особливо важливим. Недостатньо обґрунтовані або помилкові висновки можуть призвести до суттєвих правових і соціальних наслідків, зокрема до помилкових судових рішень.

Незважаючи на значний прогрес у сфері експертної діяльності, на сьогоднішній день не існує уніфікованої методології, яка б забезпечувала формування достовірного та об'єктивного експертного висновку. Наявні

підходи та методи, що застосовуються в експертній практиці, часто базуються на суб'єктивних судженнях експертів, що може впливати на об'єктивність та достовірність висновків. Крім того, відсутність системного підходу до формування висновку експерта, недостатній рівень стандартизації процедур та методик, що застосовуються, ускладнює процес експертизи та підвищує ризик помилок.

Мета статті – розглянути науково-методичні засади, які забезпечують формування достовірного, об'єктивного та обґрунтованого висновку експерта, враховуючи специфіку різних галузей експертизи, та сприятимуть удосконаленню практики експертної діяльності.

Виклад основного матеріалу Згідно з Кримінально-процесуальним кодексом України¹, кожен доказ, що використовується в судовому процесі, підлягає ретельній оцінці за трьома основними критеріями: належність, допустимість та достовірність. Хоча кодекс чітко визначає необхідність оцінки достовірності, він не надає конкретних юридичних інструментів для визначення цього поняття та встановлення того, наскільки достовірним є той чи інший доказ. На відміну від інших характеристик доказу, достовірність має більш суб'єктивний характер і вимагає від суду глибокого аналізу та оцінки. На відміну від належності доказів, яка часто буває очевидною з першого погляду, і допустимості, що перевіряється за встановленими формальними критеріями, достовірність є більш складним поняттям. Якщо належність і допустимість доказів зазвичай визначаються на ранніх стадіях судового процесу, то достовірність оцінюється лише після комплексного аналізу всіх наявних доказів. Як слушно зазначає В. Я. Дорохов, вимога щодо достовірності доказу не може бути застосована як універсальний стандарт, який перевіряється на етапі збору доказів². Іншими словами, ми не можемо вимагати, щоб кожен доказ був безумовно достовірним ще до того, як ми його отримали та проаналізували в контексті інших доказів. Особливо гостро проблема оцінки допустимості доказів постає при аналізі висновків експертів. Крім того, з огляду на сучасні тенденції розвитку кримінального процесу, що характеризуються посиленням змагальності, питання встановлення достовірності всіх доказів, зокрема й висновків експертів, набуває особливої актуальності.

Проблема достовірності експертного висновку привертала увагу не лише науковців, які займаються процесуальними питаннями, але й криміналістів та експертів. Серед вітчизняних науковців виділяють: Василя Гончаренко – українського правознавця, доктора юридичних наук, професора, член-кореспондента Національної академії правових наук України. Його дослідження зосереджені на кримінальному процесі, криміналістиці та судовій експертизі. Він вивчав питання оцінки доказів,

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651 –VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 08.08.2024)

² Щербаковський М. Г. Проведення та використання судових експертиз у кримінальному провадженні : монографія Харків : В деле, 2015. 560 с

зокрема достовірності експертних висновків; Ніну Клименко – українську правознавицю, доктора юридичних наук, професора, яка працювала в галузі кримінального процесу та криміналістики. Досліджувала питання, пов'язані з процесуальною формою судової експертизи, зокрема забезпеченням її об'єктивності та достовірності; Олександра Ейсмана – українського криміналіста і правознавця, доктора юридичних наук, професора. Його дослідження стосуються проблем криміналістики, кримінального процесу, зокрема питань експертології та наукових основ судової експертизи; Андрій Савицький – український правознавець, доктор юридичних наук, професор, відомий своїми дослідженнями в галузі кримінального процесу, криміналістики, та експертології. Він зробив значний внесок у розвиток теорії доказів, включаючи питання достовірності доказів та їх використання в юридичній практиці.

У своїх працях А. Савицький приділяв особливу увагу аналізу процесу доказування, методам оцінки доказів, а також проблемам достовірності та обґрунтованості доказів у судовому процесі. Він досліджував механізми збору, зберігання, перевірки та оцінки доказів, що має велике значення для забезпечення справедливого судочинства. Також науковець вивчав питання правової оцінки експертних висновків і їх ролі в процесі доказування. Його роботи спрямовані на удосконалення методологічних підходів до використання доказів у юридичній практиці, підвищення їх достовірності та забезпечення об'єктивності судових рішень; Юрій Грошевий – видатний український правознавець, доктор юридичних наук, професор, академік Національної академії правових наук України. Він є одним із провідних спеціалістів у галузі кримінального процесу, криміналістики та теорії доказів. Його дослідження мають значний вплив на розвиток юридичної науки в Україні, зокрема у сфері доказування.

Ю. Грошевий приділяв особливу увагу дослідженню правової природи доказів, їх достовірності та надійності в юридичній практиці. Він вивчав процес формування доказової бази в кримінальних справах, розглядаючи різні аспекти збору, оцінки та перевірки доказів. Особливо важливими є його праці, присвячені критеріям достовірності доказів, що мають велике значення для справедливого судового розгляду. У своїх роботах науковець аналізував вплив різних факторів на достовірність доказів, таких як джерела походження, методи збору та обробки інформації, а також суб'єктивний фактор, що може вплинути на оцінку доказів у судовому процесі. Він також досліджував роль судової експертизи в доказуванні, приділяючи увагу питанням правової оцінки експертних висновків і їх використання у судовій практиці. Ю. Грошевий наголошував на необхідності системного підходу до оцінки доказів, що включає їх комплексне дослідження з урахуванням всіх обставин справи. Він підкреслював важливість науково обґрунтованих методів доказування, які дозволяють мінімізувати ризик помилок і забезпечують об'єктивність судових рішень; Володимир Тіщенко – відомий український правознавець, доктор юридичних наук, професор, фахівець у галузі кримінального процесу

та криміналістики. Його наукові інтереси охоплюють широке коло питань, пов'язаних з теорією доказів, доказуванням у кримінальному процесі, а також практичними аспектами збору та оцінки доказів. В. Тіщенко приділяв особливу увагу дослідженню процесу доказування, який він розглядав як один із ключових елементів кримінального процесу. У своїх роботах він аналізував різні аспекти збору, перевірки, оцінки та використання доказів у судовій практиці. Науковець підкреслював важливість дотримання процедурних норм під час доказування для забезпечення об'єктивності та достовірності судових рішень.

Одним із ключових напрямків досліджень В. Тіщенка було питання достовірності доказів. Він вивчав, які фактори впливають на достовірність доказів, як оцінювати їхню надійність і яким чином запобігти можливим помилкам у доказуванні. Особливо він звертав увагу на проблеми, що виникають під час використання різних видів доказів, таких як показання свідків, речові докази, документи та експертні висновки. Науковець також досліджував роль судової експертизи в процесі доказування, підкреслюючи її значення для встановлення істини у кримінальних справах. Він вивчав питання правової оцінки експертних висновків, їх надійності та впливу на загальний процес доказування.

В. Тіщенко вважав, що забезпечення достовірності доказів вимагає застосування науково обґрунтованих методів збору та оцінки доказів, а також дотримання правових стандартів під час доказування. Він наголошував на необхідності підвищення професійної підготовки слідчих, прокурорів і суддів, щоб уникнути помилок і забезпечити об'єктивність і справедливість судових рішень; Іван Соловйов – український правознавець, доктор юридичних наук, професор, який спеціалізується на кримінальному процесі, криміналістиці та теорії доказів. Його роботи вносять вагомий внесок у розвиток науки про докази в юридичній практиці. Соловйов І. аналізує основи теорії доказів, розглядаючи поняття і категорії доказування, такі як достовірність, обґрунтованість та допустимість доказів. Він досліджує, як різні типи доказів можуть бути використані для підтвердження фактів у судовому процесі. В його працях детально розглядаються методи збору доказів, включаючи технічні та процесуальні аспекти. Соловйов підкреслює важливість дотримання правильних процедур під час збору і зберігання доказів, щоб забезпечити їхню достовірність та адекватність.

Також І. Соловйов приділяє увагу ролі експертних висновків у процесі доказування. Він досліджує, як експертні висновки впливають на судові рішення і які критерії повинні бути використані для їх правової оцінки. У своїх роботах науковець аналізує правові норми і процесуальні правила, що регулюють використання доказів у суді. Науковець також досліджує питання, пов'язані з оцінкою доказів суддями та іншими учасниками процесу, підкреслюючи необхідність дотримання принципів об'єктивності і справедливості. Соловйов І. досліджує питання, що впливають на достовірність доказів, такі як можливі маніпуляції, помилки в їх зборі та

обробці, а також вплив людського фактору на оцінку доказів. Іван Соловйов вважає, що забезпечення достовірності доказів є критично важливим для забезпечення правосуддя і справедливості в юридичній практиці. Його дослідження допомагають краще розуміти і вдосконалювати процес доказування в кримінальних та цивільних справах, сприяючи підвищенню ефективності і точності судових рішень.

В роботах інших науковців розглядалися загальні поняття достовірності експертного висновку в контексті оцінки експертного дослідження, тобто результатів, отриманих після проведення експертизи. Проте, важливо враховувати, що достовірність висновку експерта можна і слід передбачати на етапах підготовки, призначення та проведення експертизи. У зв'язку з цим необхідно розглянути сукупність умов, виконання яких гарантує достовірність експертного висновку, і ці умови повинні бути враховані під час подальшої оцінки експертного висновку.

Дослідники у питанні достовірності мають дві точки зору.

У філософських та логіко-методологічних контекстах достовірність часто розглядається як еквівалент істини. Термін «достовірний» означає щось, що не викликає сумнівів, є повністю правильним і точним¹. У теорії ймовірностей достовірність є мірою впевненості суб'єкта в тому, наскільки точно його оцінка ймовірності настання певної події відповідає реальному стану справ. Іншими словами, достовірність відображає ступінь довіри, яку суб'єкт має до свого прогнозу². Поняття достовірності доказів у юридичній науці не має однозначного тлумачення. Різні вчені пропонують свої визначення, але загальним є те, що достовірним вважається доказ, істинність якого не піддається сумніву. Однак, критерії для встановлення такої безсумнівної істинності можуть суттєво відрізнитися.

Питання достовірності знання є одним з центральних у методології науки. У юридичній науці воно набуває особливої актуальності у зв'язку з необхідністю доведення фактів у судовому процесі. Аналізуючи погляди різних авторів, можна виділити кілька основних підходів до розуміння достовірності. Так, пропонується детально аналізувати кожен доказ, визначаючи його вагу та достовірність. Наступним вважається, що достовірне знання має бути настільки обґрунтованим, щоб не викликати жодних сумнівів. Також пов'язують достовірність з наявністю емпіричних даних, які підтверджують істинність знання. У контексті кримінального процесу науковці підкреслюють важливість доведеності експертних висновків. Це означає, що висновки експерта мають бути обґрунтовані не лише логічно, а й підтверджені фактичними даними.

Отже, можна зробити висновок, що достовірність знання – це складне поняття, яке охоплює як логічну обґрунтованість, так і емпіричне підтвердження. Істинність є необхідною, але недостатньою умовою

¹ Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Київ; Ірпінь: ВТФ «Перун». 2005. 1728 с. ISBN 966-569-013-2.

² Філософський енциклопедичний словник / НАН України, Ін-т філософії імені Г. С. Сковороди; [редкол.: В. І. Шинкарук (голова) та ін.]. Київ: Абрис, 2002. VI. С. 480.

достовірності. Для того щоб вважати знання достовірним, необхідно провести його всебічний аналіз, враховуючи контекст, в якому воно отримане, та методологію дослідження. Науковці розглядають достовірну кримінально-релевантну інформацію як повністю перевірені та об'єктивно підтвержені дані, отримані в ході кримінального провадження, що стосуються досліджуваних об'єктів (фактів, осіб, предметів тощо) і мають вирішальне значення для прийняття процесуальних рішень.

Підсумовуючи, можна стверджувати, що достовірність будь-якого знання, зокрема й експертного висновку, складається з двох взаємопов'язаних компонентів: істинності та обґрунтованості. Істинність означає відповідність знання об'єктивним фактам, тобто відображення дійсності такою, якою вона є. Обґрунтованість передбачає наявність логічних аргументів, які підтверджують істинність цього знання і роблять його переконливим для певного кола осіб. Таким чином, достовірний експертний висновок – це не просто констатація факту, а результат ретельного аналізу, який підкріплений науковими знаннями та логічними міркуваннями. Достовірність експертного висновку в кримінальному процесі визначається не лише правильністю проведених досліджень, а й відповідністю отриманих результатів реальними обставинами справи. Тобто, експерт має не лише описати результати дослідження, а й пояснити, яким чином ці результати пов'язані з розслідуваним злочином.

Оцінка достовірності експертного висновку в кримінальному процесі не обмежується лише зіставленням його з іншими доказами. Важливо також досліджувати умови, в яких проводилася експертиза, та фактори, які могли вплинути на формулювання висновків. Такий підхід дозволяє більш об'єктивно оцінити достовірність експертного висновку і його значення для розслідування. Аналізуючи питання достовірності експертних висновків, важливо виділити комплекс умов, які забезпечують їхню якість. Незважаючи на значну кількість досліджень у цій галузі, чіткої класифікації цих умов на сьогодні не існує. Однак, для оптимізації процесу призначення та проведення експертиз, а також для підвищення ефективності оцінки експертних висновків, необхідно розробити детальну класифікацію таких умов.

Один з найважливіших факторів, що впливають на достовірність експертного висновку, – це якість вихідних даних. Достовірність, повнота та правильність інформації, наданої експерту, безпосередньо визначають достовірність отриманих результатів. Якщо вихідні дані є недостовірними, неповними або спотвореними, це неминуче призведе до отримання помилкових висновків. Тому якісний відбір, збереження та представлення об'єктів дослідження є необхідною умовою для проведення ефективної експертизи. *Доброякісність об'єктів експертизи* – це комплекс характеристик, які забезпечують можливість проведення об'єктивного та всебічного дослідження. Під доброякісністю розуміється не лише фізичний стан об'єкта, але й його відповідність поставленим завданням експертизи. Якщо у учасників кримінального провадження виникають сумніви щодо

достовірності документів, доданих до матеріалів справи, вони мають право звернутися до суду з клопотанням про їх виключення з числа доказів. Згідно зі ст. 358 КПК України, суд зобов'язаний задовольнити таке клопотання. Експертиза, проведена на основі недостовірних документів, не може бути використана як доказ і вважається такою, що не має юридичної сили¹.

Ефективність експертного дослідження безпосередньо залежить від якості використаної методики. Добре розроблена методика містить чіткий алгоритм дій, визначені граничні умови застосування та забезпечує отримання достовірних результатів. Важливою складовою методики є опис об'єктів дослідження та методів їх аналізу. Використання методів в експертних дослідженнях підлягає певним вимогам. По-перше, методи повинні мати наукове обґрунтування, тобто базуватися на перевірених наукових принципах і закономірностях. Це гарантує, що отримані результати будуть достовірними. По-друге, обрана методика має бути відповідною для дослідження конкретного об'єкта та вирішення поставленого завдання. Процес оцінки придатності методики, або валідація, передбачає проведення серії досліджень для підтвердження її ефективності. Важливо відзначити, що більшість методик, які використовуються в судовій експертизі, розроблені та апробовані в спеціалізованих установах, що забезпечує їхню високу надійність. Наявність методики в Реєстрі методик проведення судових експертиз², що ведеться Міністерством юстиції України, свідчить про те, що вона пройшла відповідну експертизу та визнана науково обґрунтованою та придатною для використання в судових процесах. Цей реєстр містить методики, які відповідають найвищим стандартам якості та достовірності.

Достовірність експертного висновку безпосередньо пов'язана з його обґрунтованістю. Кожен висновок експерта має бути підкріплений логічними міркуваннями та науковими фактами. Відповідно до вимог Кримінального процесуального кодексу України, експерт зобов'язаний детально пояснити, як він дійшов саме такого висновку, спираючись на проведені дослідження та застосовані методи. Як зазначають науковці, експертний висновок повинен бути не просто твердженням, а логічно послідовним міркуванням, підкріпленим доказами. Також вони порівнюють процес формування експертного висновку з логічним силогізмом: на основі конкретних даних про досліджуваний об'єкт та загальноприйнятих наукових знань експерт робить висновок. Тобто, кожен висновок експерта має бути логічним наслідком проведеного дослідження. Обґрунтованість експертного висновку означає, що кожне твердження експерта має бути підтверджено конкретними фактами, отриманими в результаті дослідження. Експерт повинен детально описати всі етапи своєї роботи:

¹ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651 –VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 15.08.2024).

² Порядок ведення Реєстру методик проведення судових експертиз : наказ Міністерства юстиції України № 1666/5 від 02.10.2008 р.; із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України № 283/5 від 27.01.2020 р URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/z0924-08> (дата звернення: 15.08.2024)

огляд об'єктів, проведення аналізу, виконання розрахунків тощо. Цей опис дозволяє перевірити логічність міркувань експерта та достовірність його висновків. Висновки експерта повинні бути побудовані за всіма правилами логіки, тобто бути послідовними, несуперечливими та обґрунтованими¹. Тільки за таких умов висновок можна вважати достовірним.

Логічна обґрунтованість висновків експерта означає, що всі його твердження узгоджуються між собою та з отриманими дослідними даними. Відсутність протиріч між проміжними і кінцевими висновками, а також чіткість і однозначність формулювань є обов'язковими умовами для того, щоб висновок вважався достовірним. Якщо в експертному висновку присутні суперечності або нелогічні міркування, то це ставить під сумнів його наукову обґрунтованість.

Наукове обґрунтування висновку експерта означає, що кожне твердження експерта має бути підтверджено не лише результатами дослідження, але й загальноприйнятими науковими теоріями та методами, які застосовуються в судовій експертизі. Важливо розуміти, що експерт має відповідати на поставлені запитання з точки зору науки, а не права. Юридичну оцінку наданих даних проводить суд.

Формуючи висновки, експерт не обмежується аналізом лише речових доказів, а спирається на комплексний аналіз отриманих даних у світлі відповідної наукової дисципліни. Наукові знання є необхідною умовою для інтерпретації результатів дослідження та формулювання обґрунтованих висновків.

Експерт, оцінюючи властивості об'єктів, поєднує логічне мислення з науковими знаннями. Під час ідентифікаційного дослідження експерт виявляє відмінності та збіги між об'єктами, аналізує їхнє походження та значення. Якщо відмінності відсутні, експерт вивчає сукупність збігів, щоб визначити, чи є вони індивідуальними та достатніми для висновку про тотожність об'єктів. Для встановлення тотожності об'єктів експерт аналізує сукупність їхніх ознак. Якщо виявлені збіги є унікальними і не можуть бути повторені в інших об'єктах, це свідчить про тотожність. Якщо ж подібні збіги можуть зустрічатися у різних об'єктів одного класу, то мова йде про однорідність. Детальний опис ознак та їх наукове тлумачення, наведені у висновку, що є необхідними для обґрунтування такого висновку.

Кваліфікація судового експерта, що включає наукову компетентність, незалежність та об'єктивність, є визначальною для достовірності експертного дослідження. Закон України «Про судову експертизу» чітко регламентує вимоги до кваліфікації експертів.² Кваліфікація експерта є одним з найважливіших факторів, що впливають на достовірність експертного висновку. Експерт повинен мати не лише теоретичні знання, але й практичний досвід у проведенні досліджень у своїй галузі. Закон чітко

¹ Макарова О.П. Правова природа висновку і показань експерта-психіатра. *Наше Право*. 2024. № 1. С. 119–124.

² Про судову експертизу : Закон України від 25.02.1994 № 4038-XII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: [https:// ips.ligazakon.net/document/T403800](https://ips.ligazakon.net/document/T403800) (дата звернення: 15.08.2024).

регламентує вимоги до кваліфікації експертів, а саме: наявність відповідної освіти, спеціальної підготовки та досвіду роботи. Якщо експерт не має достатніх знань для проведення конкретного дослідження, це може призвести до отримання недостовірних результатів¹.

Законом України «Про судову експертизу» передбачено, що експерт має бути незалежним. Це означає, що експерт не повинен мати жодних особистих, фінансових чи інших інтересів, які могли б вплинути на результати його дослідження. Крім того, експерт має свободу вибору методів дослідження, що гарантує об'єктивність та наукову обґрунтованість його висновків. Об'єктивність експертного дослідження передбачає, що експерт має враховувати всі фактори, які можуть вплинути на результати дослідження, та використовувати науково обґрунтовані методики. Закон передбачає відвід експерта у випадках, коли існує сумнів щодо його об'єктивності. Крім того, забороняється залучати до проведення експертизи осіб, які раніше брали участь у розслідуванні цієї справи².

Якість доказів, зібраних слідчим або прокурором, значною мірою визначає успіх кримінального провадження. Важливо не тільки виявити сліди злочину, але й правильно їх зафіксувати та зберегти. Для цього необхідні спеціальні знання та навички. Крім того, всі учасники кримінального провадження повинні бути об'єктивними та неупередженими. Закон передбачає відвід осіб, які можуть бути зацікавлені в результатах справи або мають інші підстави для упередженості.

Згідно з Кримінально-процесуальним кодексом України, достовірність показань свідків є одним із ключових питань у судовому розгляді. Оскільки експертні висновки часто базуються на цих показаннях, закон передбачає механізми перевірки їхньої достовірності. Це необхідно для забезпечення об'єктивності судового розгляду³.

Допустимість експертного висновку як доказу визначається не лише його змістом, а й дотриманням встановленого законом порядку його призначення та проведення. Закон передбачає ряд процесуальних гарантій, які покликані забезпечити достовірність та об'єктивність експертного дослідження.

Перед направленням на експертизу всі матеріали, які будуть досліджуватися, повинні бути належним чином оформлені та додані до матеріалів кримінального провадження. Це можуть бути як фізичні об'єкти (наприклад, зброя, наркотики), так і документи (медичні довідки, протоколи допитів). Вся інформація, необхідна для проведення експертизи, збирається слідчим, прокурором або судом під час проведення різних слідчих (розшукових) дій і фіксується у відповідних процесуальних

¹ Макарова О. П. Тактика залучення спеціаліста до допиту. *Архів кримінології та судових наук* : наук. журн. Харків: ННЦ «ІСЕ ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса», 2024. № 1 (9) 2024. 202 с. з іл. С.136-146

² Макарова О.П. Роль та особливості залучення експерта – психіатра стороною захисту в судовому процесі: підвищення об'єктивності та захист прав обвинувачених. *Право UA*. 2024. № 1. С. 128–134.

³ Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651 –VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 15.08.2024)

документах. Згідно з кримінально-процесуальним законодавством, експерт має право використовувати для своїх досліджень лише ті дані, які офіційно зафіксовані в матеріалах кримінального провадження. Це гарантує, що висновки експерта будуть обґрунтовані та можуть бути оскаржені в судовому порядку¹. Згідно з Кримінально-процесуальним кодексом України, експерт не має права самостійно збирати матеріали для дослідження. Вся необхідна інформація повинна бути зафіксована в матеріалах кримінального провадження до направлення на експертизу. Це гарантує, що висновки експерта будуть ґрунтуватися на об'єктивних даних².

Для того щоб експертний висновок був достовірним, закон надає експерту певні права. Зокрема, експерт має право ознайомитися з усіма матеріалами справи, запитати додаткові документи, поставити запитання учасникам процесу і навіть взяти участь у деяких слідчих діях. Ці права дозволяють експерту провести повне та об'єктивне дослідження. Завдяки своїм процесуальним правам експерт може отримати всю необхідну інформацію для проведення дослідження. Це дозволяє йому зробити вичерпний аналіз матеріалів справи та сформулювати обґрунтований висновок. Безпосередня участь експерта в процесуальних діях гарантує, що всі важливі деталі будуть зафіксовані і враховані під час експертного дослідження.

Експертний висновок – це не просто відповіді на поставлені питання. Це детальний звіт про проведену роботу, в якому експерт описує всі етапи дослідження, методи, які він використовував, і результати, які отримав³. Такий детальний опис дозволяє іншим учасникам процесу перевірити обґрунтованість висновків експерта і оцінити його наукову цінність. Коваленка Є. наголошує на тому що експертний висновок має бути доступним для всіх учасників процесу. Однак, це не означає, що експерт повинен відмовитися від використання спеціальної термінології, якщо це необхідно для точного опису проведених досліджень. Завдання експерта полягає в тому, щоб знайти баланс між доступністю викладу і науковою точністю⁴. Коли ми говоримо про необхідність уточнення початкового твердження, маємо на увазі, що дослідницька частина висновку експерта – це не просто сухий перелік фактів. Це розгорнутий опис того, як саме експерт дійшов своїх висновків. Тут детально описуються всі етапи дослідження: від використовуваного обладнання до наукового тлумачення отриманих результатів. Тобто, це як своєрідний "чорновий" варіант, який дозволяє перевірити логіку міркувань експерта і оцінити достовірність його висновків. Частина експертного висновку, де описані проведені

¹ Клименко Н. І. Про процесуальні гарантії достовірності висновку експерта. *Криміналістичний вісник*: наук.-практ. зб. Київ Бюлетень ВАК України. 2004. № 1 (1). С. 58.

² Макарова О.П. Теоретико правові засади проведення судово психіатричної експертизи у кримінальному провадженні. *Право і безпека*. 2023. № 3. С. 190–200.

³ Моїсєєв О. М. Оптимізація опису об'єктів у висновку експерта. *Криміналістичний вісник*. 2012. № 1 (17). С. 101.

⁴ Коваленко Є. Г. Теорія доказів у кримінальному процесі України : підручник. Київ : Юрінком Інтер, 2006. С. 508.

дослідження, містить багато спеціальних термінів і понять, які можуть бути зрозумілі лише фахівцям у цій галузі. Такий детальний опис необхідний, щоб інші експерти могли перевірити та розвинути результати попереднього дослідження. Якщо дослідницька частина експертизи містить багато спеціальних термінів і складних пояснень, то остаточні висновки мають бути сформульовані так, щоб їх міг зрозуміти будь-хто. Це означає, що експерт повинен перекласти "наукову мову" на мову яка буде зрозумілою для всіх учасників кримінального процесу. Крім того, для більшої переконливості висновки можуть бути проілюстровані конкретними прикладами. Наприклад, якщо експерт стверджує, що два об'єкти мають спільне походження, він може навести кілька конкретних ознак, для підтвердження.

Отже взаємодія усіх зазначених факторів створює комплексний підхід, який забезпечує достовірність та об'єктивність висновку експерта. Кожен з цих факторів є важливим, але лише їхня сукупність дозволяє гарантувати надійність результатів дослідження.

Висновки. Достовірність доказів, зокрема експертних висновків, є складним і багатограним поняттям, що потребує ретельної оцінки в кримінальному процесі. Вона включає в себе як об'єктивну істинність, так і логічну обґрунтованість, що підтверджується емпіричними даними. Основними факторами, які впливають на достовірність, є якість вихідних даних та методика, які використані при експертизі. Незважаючи на значний науковий інтерес і кількість досліджень, чіткої класифікації умов, що забезпечують достовірність, поки не існує, що підкреслює необхідність подальших досліджень у цій сфері для забезпечення справедливого судочинства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Київ; Ірпінь : ВТФ «Перун». 2005. 1728 с.
2. Клименко Н. І. Про процесуальні гарантії достовірності висновку експерта. *Криміналістичний вісник*. 2004. № 1 (1). С. 58–62.
3. Коваленко Є. Г. Теорія доказів у кримінальному процесі України: підручник Київ Юрінком Інтер, 2006. 644 с.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651 –VI // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 08.08.2024).
5. Макарова О. П. Правова природа висновку і показань експерта-психіатра. *Наше право*. 2024. № 1. С. 119–124.
6. Макарова О. П. Тактика залучення спеціаліста до допиту. *Архів кримінології та судових наук*. 2024. № 1 (9). С. 136–146.

7. Макарова О. П. Роль та особливості залучення експерта – психіатра стороною захисту в судовому процесі: підвищення об'єктивності та захист прав обвинувачених. *Право UA*. 2024. № 1. С. 128–134.

8. Макарова О.П. Теоретико правові засади проведення судово психіатричної експертизи у кримінальному провадженні. *Право і безпека*. 2023. С. 190–200.

9. Моїсєєв О. М. Оптимізація опису об'єктів у висновку експерта Криміналістичний вісник. 2012. № 1 (17). С. 101–106.

10. Порядок ведення Реєстру методик проведення судових експертиз : Наказ Міністерства юстиції України № 1666/5 від 02.10.2008 р.; із змінами, внесеними згідно з наказом Міністерства юстиції України № 283/5 від 27.01.2020 р URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/z0924-08> (дата звернення: 15.08.2024).

11. Про судову експертизу : Закон України від 25.02.1994 № 4038-XII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/T403800> (дата звернення: 15.08.2024).

12. Щербаковський М. Г. Проведення та використання судових експертиз у кримінальному провадженні : монографія Харків: В деле, 2015. 560 с.

13. Філософський енциклопедичний словник / НАН України, Ін-т філософії імені Г. С. Сковороди; [редкол.: В. І. Шинкарук (голова) та ін.]. Київ: Абрис, 2002. VI. 742 с.

Стаття надійшла до редакції 16.08.2024

Olena P. MAKAROVA,

PhD in Psychology

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv Ukraine*)

SCIENTIFIC AND METHODOLOGICAL PRINCIPLES OF FORMING A RELIABLE EXPERT CONCLUSION

The article is devoted to the topical issue of forming a reliable opinion of an expert. The paper analyzes the theoretical principles and practical aspects of ensuring the objectivity and scientific validity of expert research. Various factors affecting the reliability of the expert's opinion are considered, such as: the expert's qualifications, research methods, the quality of the investigated objects, as well as the organizational and legal conditions for the examination. The article presents the factors that ensure the scientific validity and reliability of the expert opinion.

Key words: *expertise, expert opinion, reliability, scientific and methodological principles, objectivity, expert qualification, research methods, forensic examination, criminology*